

a byla u státní pokladny poukázána k výplatě. Pohledávka, již zde není, nemůže být předmětem exekuce a podle předpisů dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. s. z. zachovaného v platnosti čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. není u pohledávek nelikvidních a u veřejné pokladny nepoukázaných zabavení aniž obstávka přípustna. Zamítnuv tedy z těchto důvodů návrh dovolacího rekurenta na zabavení zmíněné pohledávky, rekursní soud nepochybil a dovolacímu rekursu do této části napadeného usnesení nebylo lze již z uvedených důvodů vyhověti, aniž bylo třeba zabývat se ještě dalšími rekursním soudem pro zamítavé rozhodnutí uvedenými důvody.

Právem zamítl rekursní soud i návrh na zabavení nároku na postoupení zástavních práv dobytých erárem na movitostech manželů N-ových. Zástavní právo není majetkovým právem samostatným a nemůže tudíž samo o sobě být předmětem zvláštní exekuce (srovnej GU u č. 271). Exekuce na pohledávku, pro kterou zástavního práva bylo nabyto, není vedena a proto podle uvedeného nebylo lze povolit exekuci jen na samotné právo zástavní vedenou. Když tedy rekursní soud, byť i z jiného důvodu, dotyčný návrh zamítl, stalo se tak právem a dovolací rekurs ani do této části napadeného usnesení není opodstatněn.

Čís. 7105.

Prohlášení při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože, že manželé jsou dohodnuti o majetkových poměrech a výživném, dlužno učiniti ústně při roku, jenž byl nařízen k vyšetření toho. Vyžaduje se, by prohlášení manželů, že jsou dohodnuti, bylo pravdivé.

(Rozh. ze dne 31. května 1927, R I 466/27.)

Soud první stolice zamítl návrh manželů, by jim byl povolen dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížnosti nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatelka odvolává se na ustanovení § 105 obč. zák., ale ustanovení toto neodůvodňuje její stížnost, poněvadž při smírčím roku dne 1. března 1927 nepotvrdili oba manželé před soudem, že jsou vzájemně srozuměni i o rozvodu i o podmínkách co do jmění a výživy, nýbrž manžel František Č. prohlásil, že se dohoda o majetkových jejich poměrech sice stala, že se však neuznává za platnou pro nedostatek notářského spisu a že není ochoten úmluvu notářským spisem dáti sepsati, kdežto manželka Františka Č-ová tvrdila, že se dohoda o majetkových poměrech stala 10. února 1927 platným způsobem, doznává však, že se to nestalo notářským spisem. Z tohoto prohlášení ze dne 10. února 1927 vychází jasně na jevo, že manželé Č-ovi o majetkových svých poměrech nejsou bezpodmínečně vyrovnáni, že také soudu nepotvrdili, že vyrovnání jsou, když jeden z nich dohodu uznati se zdráhá, a proto první soudce zcela správně ve smyslu § 7 nařízení min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. jejich žádost za dobrovolný rozvod manžel-

ství od stolu a lože zamítl, ježto nemůže se připustiti výhrada dalších soudních jednání o rozdělení společného jmění a o jiných vzájemných nárocích manželů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 105 obč. zák. mají manželé žádající o dobrovolný rozvod býti předvoláni před soud a tu před soudem potvrditi, že jsou dohodnuti o majetkových poměrech a výživném (roz. manželčině). Obě strany sice v žádosti udaly, že se dohodly, ale, když byly předvolány k soudu, manžel prohlásil, že dohodu tu neuznává za platnou, v čemž je prohlášení, že on dohodnut není. To není formalismus, když se ta podmínka tak klade. Sice i prohlášení v soudním podání, že jsou dohodnuti, bylo by prohlášením před soudem, ale zákon žádá výslovně, by prohlášení to učinili před soudem, když k němu k vůli tomu byli osobně předvoláni, a musí to tedy učiniti vždy ústně před soudem při roku k vyšetření toho nařízeném; to znamená, že když se úmysl té neb oné strany v mezičase změnil, že platí tento a nikoli prohlášení dřívější, od něhož upustil: dohoda musí býti potvrzena, když soud rozvod povoluje a nestačí, potvrzena-li je jen pro dobu, když manželé o rozvod žádali. Zákon to bere vážně a žádá splnění podmínky v přítomnosti. Mohla by se sice zdáti pro moderní nazírání podmínka, aby manželé o majetkových poměrech byli dohodnuti, přežitkem, avšak když při sdělávání zákona rozlukového předpis ten nebyl škrtnut a platí nezměněně dále, nezbyvá, než aby se s tím strany smířily. Křivda se jim neděje, neboť, praví-li, že jest jim spolužití nesnesitelné (rozvrat), bude jim, když to dokážou, povolena třeba i rozluka, aniž by o majetku a výživném musili býti dohodnuti. S tohoto hlediska zřejmo, že otázka, zda je ku platnosti tvrzené dohody třeba notářského spisu čili nic, jest zcela vedlejší a nepřijde na ni. Nicméně jest ještě podotknouti, že, jakkoli § 105 obč. zák. žádal pouze, by manželé před soudem potvrdili, že jsou dohodnuti o majetku a výživném a soud že jim bez dalšího vyšetřování má rozvod povolití, toto ustanovení bylo změněno a podmínka učiněna vlastně přísnější, neboť dvorní dekret ze dne 25. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. v § 8 a po jeho vzoru i min. nař. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. z. v § 7 stanoví výslovně, že dobrovolný rozvod nelze povolití, nejsou-li obě strany o uspořádání majetkových poměrů a výživném úplně a bezpodmínečně vyrovnáni, což je jiné než podmínka, aby to pouze »potvrdili«, že vyrovnáni jsou, t. j. musí to býti pravdivé, což i nejnovější nauka ještě docela přehlíží; tak praví na př. Krainz-Ehrenzweig, Fam. R. 1917 str. 74 výslovně, že se soud musí spokojiti i s nepravdivým tvrzením manželů, že se vyrovnali. V daném případě však to ani potvrzeno není, nýbrž manžel výslovně tvrdí, že vyrovnání za platné neuznává, že ho tedy není.

Čís. 7106.

Zákon o silostrojích ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Uplatňován-li náhradní nárok též na základě jiných zákonných usta-